

ко минути са върнѣ придружена отъ берберя и отъ племенницата му.

Гонгарельо и Жуанита паднахъ на краката на Пикильо, който напразно са мѣчаше да ги дигне и не са насыщаше да ги глѣда и цалува.

« Спасительтъ ни! вѣчныйтъ нашъ спаситель! извика Жуанита.

— Туй е магія! непонятно нѣщо! повтаряше берберьтъ; особенно онуй прошеніе, което са види че съмь писалъ, безъ да го съмь писалъ нѣкогы . . .

— Мълчи рече Пикильо.

— И че съмь го далъ на челоувѣколюбивыя тогози господина . . . безъ да го видѣхъ . . . чудно нѣщо! Таквази исторія нито съмь прочиталъ нѣкогы, нито съмь приказвалъ! . . .

— И нема да я прикажешъ никогы! нито най малко нѣщо не ще за гатнешъ отъ нея нѣкому, рече Пикильо; освѣнь ако предпочиташъ да посѣтишъ изново тъмницытъ на инквизиціята.

— Ще онѣмѣхъ! . . . ще онѣмѣхъ! рече берберьтъ отъ сега нататкъ ще приказвамъ само съ знакове!

— И ты, Казилдо, нема да речешъ дума за тѣзи случка.

— Бжди спокоенъ.

— За доброто на роднинытъ ти и за твоего . . . нема да кажешъ дума за туй прошеніе!

— А! видѣхъ го! защото днесъ сутриньта когато царицата бѣше въ будоара си, въ една минута когато графинята д'Алтамира и друга една госпожа бѣхъ далечъ отъ нея, въсползувахъ са и поднесохъ почтително и безъ да продумамъ дума ржкавицы, и и новы вѣйки предъ Нейно Величество, и толкози треперяхъ когато ѿ прѣдставихъ чораны въ една кутійка, щото тя като я полуотвори и видѣ прошеніето . . .

— Което азъ написахъ, приложи Гонгарельо.

— Азъ направихъ умолителна фигура, като си съединихъ рѣцѣтъ, слѣдоваше Казилда, нищо повече. Царицата затвори бърже кутійката, и ми кимна толкозъ бърже и толкозъ знаменателно, щото угадихъ тосъ часъ, безъ да разумѣхъ нѣщо, че трѣбаше да